

turen, siden en moderne Ingeniør i vor fremskredne, naturalistiske Tid kan lade sig indfange af den.“

Han sagde dette med et Skælmeri, der bødede paa Ordenes Ligefremhed. Og idet han nu vendte sig mod sin Datter (der her ved Faderens Side syntes mere kry overfor Per ja næsten betragtede ham med nogen Overlegenhed) fortsatte han:

„Hør, min Pige . . . Ingeniøren smitter mig virkelig. Jeg faar Lyst til at strække Benene lidt. Du skal jo ind i Brugsen og hente de Varer — du kan saa kore i Forvejen og vente der, til jeg kommer. For De har vel ikke noget imod, at jeg gør Dem Følgeskab et lille Stykke?“

Per fremmumlede et Gudbevares, og Præsten kom med lidt Besvær ned af Vognen.

„Man faar for lidt sund Motion i vort hæsblæsende Damp-Sekulum,“ sagde han og traadte stærkt i Vejen ligesom for at opstampe indslumrede Ungdomskræfter. „Vore Jernbaner, som jeg ellers af Hjertet priser, forleder os til Utroskab mod Naturen . . . gør os uulydige mod dens faderlige Bud. Naar jeg ser saadan et langt, sort Jernbaneuhyre fare hvislende henover Guds grønne Jord, kommer jeg altid til at tænke paa Slangen i Paradiset. I gamle Dage, naar jeg havde Ærinde i Købstaden, tog jeg mangan Gang til Apostlenes Heste for at spare min Forpagters, — det var to Mil frem og to Mil tilbage paa samme Dag. Og alligevel faldt Tiden mig aldrig saa lang som nu, naar jeg ruller ind med Toget paa en lille halv Time, — jeg er ude af mig selv af Utaalmodighed, bare det er forsinket fem Minutter. Dengang lod man Uret blive i Lommen og aflæste Tiden paa Solen, der ikke har Sekundviser! Og naar man saa havde travet en Milsvej, hvor smagte saa ikke et lille Frokost-